

pal·liar les despeses que es deriven dels trasllats i manutenció del bestiar afectat per les inundacions.

Disposició final primera. *Facultats de desplegament.*

El Govern i els diferents titulars dels departaments ministerials, en l'àmbit de les seves competències, han de dictar les disposicions necessàries i establir els terminis per a l'execució del que estableix aquest Reial decret llei.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret llei entra en vigor el mateix dia de la seva publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 13 d'abril de 2007.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

7865 REIAL DECRET LLEI 4/2007, de 13 d'abril, pel qual es modifica el text refós de la Llei d'aigües, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2001, de 20 de juliol. («BOE» 90, de 14-4-2007.)

L'últim incís de l'article 245.2 del Reglament del domini públic hidràulic, aprovat pel Reial decret 849/1986, d'11 d'abril, en la redacció que en fa el Reial decret 606/2003, de 23 de maig, disposava que la competència per emetre les autoritzacions relatives a abocaments indirectes a aigües superficials correspon a l'òrgan autonòmic o local competent.

Aquest incís ha estat declarat nul per la Sentència de la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem de 18 d'octubre de 2006. L'Alt Tribunal va considerar que l'atribució als ens locals d'una competència específica mitjançant una norma reglamentària conculcava el que disposen els articles 2.2, 7.1 i 25.3 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, segons els quals només una norma legal pot determinar les competències municipals.

La declaració de nul·litat ha suposat, en concordança amb el que estableix l'article 245.2 del Reglament del domini públic hidràulic, que la competència per autoritzar els abocaments indirectes a aigües superficials passi a ser dels organismes de conca, i, per tant, el control del compliment de les condicions de la corresponent autorització, la qual cosa suposa dissociar aquesta competència dels ens que gestionen les xarxes de conducció d'aigües residuals en les quals es produeixen aquests abocaments. Aquesta dissociació és una situació clarament anòmala, perquè és evident que només ha d'atorgar l'autorització d'abocament l'entitat que disposa dels elements tècnics i fàctics indispensables per fer-ne viable el seguiment i control i garantir-ne l'adequació a la normativa aplicable, és a dir, l'entitat a la qual correspon la funció de sanejament de les aigües on es produeix l'abocament. Per això, per garantir l'actuació administrativa correcta en un tema tan sensible com és la qualitat de les aigües, les dues actuacions, autorització d'abocament i gestió de les conduccions en què l'esmentat abocament es produeix, han de ser competència d'un únic ens.

No s'ha de mantenir aquesta competència en l'àmbit dels organismes de conca, ja que aquests organismes no disposen de la informació requerida per emetre les

esmentades autoritzacions, atès que no gestionen les xarxes de conducció de les aigües en les quals es produeixen aquests abocaments. Per tant, l'atorgament d'autoritzacions en aquestes condicions revestiria un alt grau d'irresponsabilitat i podria repercutir negativament en les xarxes gestionades per altres administracions i, en última instància, en l'adequat control de la qualitat de les aigües. A més, es produiria la paralització o el col·lapse en l'emissió de les autoritzacions corresponents als abocaments indirectes a les aigües superficials, atès que, de conformitat amb el que estableix la Llei d'aigües, qualsevol abocament, per petit que sigui, requereix autorització administrativa, sense distingir si la seva destinació és el clavegueram o el domini públic hidràulic, per la qual cosa, si no s'atorga novament aquesta competència a les entitats locals, els organismes de conca haurien de tramitar les autoritzacions corresponents a tots els abocaments procedents d'indústries, comerços, etc., dels més de vuit mil municipis existents a Espanya, sense disposar dels mitjans necessaris per fer-ho, pel fet de tractar-se d'una situació completament imprevista. Es generaria amb això el risc bé que les instal·lacions productores de substàncies contaminants destinades a ser abocades legalment hagin d'interrompre la seva activitat de producció o es vegin condicionades per la impossibilitat de ser abocades al domini públic hidràulic, bé que es produeixin abocaments no autoritzats davant la incapacitat de l'Administració per tramitar les sol·licituds d'abocament formulades.

En la línia de l'exposició material de la necessitat de la norma efectuada fins al moment, a continuació és procedent ressaltar convenientment el caràcter extraordinari i urgent del projecte, amb la finalitat d'acreditar el compliment dels requisits que exigeix l'article 86 de la Constitució.

En primer lloc, és necessari subratllar el caràcter imprevist de la situació, ja que de cap manera es podia anticipar el sentit de la resolució judicial que ha donat lloc a aquesta situació. En segon lloc, la necessitat de restablir la situació competencial alterada per la referida sentència no es pot qualificar d'ordinària. No es tracta en aquest cas de l'aprovació d'una norma innovadora des del punt de vista jurídic i material, sinó, ans al contrari, de restablir un règim de funcionament que, de manera sobtada i inopinada, ha estat suprimit per una resolució jurisdiccional. Per tant, la necessitat a la qual es pretén fer front revesteix caràcter extraordinari, ja que aquesta s'ha posat de manifest de manera imprevistible i requereix una solució atípica i específica, com és l'immediat restabliment del repartiment competencial que resulta adequat a les funcions que tenen atribuïdes les diferents administracions públiques afectades.

Finalment, la urgència de la necessitat sorgida es desprèn sense esforç de l'exposició material que antecedeix. El període de tramitació d'una disposició legal ordinària provocaria que la situació descrita s'agreugés considerablement, i donés lloc a dues possibilitats d'actuació igualment indesitjables: bé a l'atorgament irresponsable de les autoritzacions d'abocament per òrgans que no disposen de la informació ni de la capacitat de control de l'activitat autoritzada, bé la paralització de l'activitat administrativa d'atorgament d'autoritzacions fins a l'aprovació de la corresponent norma legal ordinària, amb les extraordinàriament negatives repercussions que l'esmentada opció comporta per a l'activitat de multitud d'empreses que fan abocaments a les xarxes de col·lectors municipals.

En virtut d'això, en ús de l'autorització que conté l'article 86 de la Constitució, a proposta de la ministra de Medi Ambient i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 13 d'abril de 2007,

DISPOSO:

Article únic. *Modificació del text refós de la Llei d'aigües, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2001, de 20 de juliol.*

S'introdueix un nou apartat 2 a l'article 101 del text refós de la Llei d'aigües, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2001, de 20 de juliol, amb la redacció següent:

«2. Les autoritzacions d'abocament corresponen a l'Administració hidràulica competent, tret dels casos d'abocaments efectuats en qualsevol punt de la xarxa de clavegueram o de col·lectors gestionats per les administracions autonòmiques o locals o per entitats que en depenen, en les quals l'autorització correspon a l'òrgan autonòmic o local competent.»

Els actuals apartats 2, 3 i 4 de l'esmentat article 101 es converteixen respectivament en els apartats 3, 4 i 5.

Disposició transitòria única. *Autoritzacions en tramitació pels organismes de conca.*

Les sol·licituds d'autoritzacions d'abocament que, d'acord amb l'article únic d'aquest Reial decret llei, correspongui emetre a les administracions autonòmiques i locals o a entitats que en depenen i estiguin en tramitació en els organismes de conca han de ser resoltes per aquestes administracions.

Disposició final primera. *Títol competencial.*

Aquest Reial decret llei es dicta a l'empara dels títols competencials que estableix l'article 149.1.22a i 23a de la Constitució, que atribueixen respectivament a l'Estat competències exclusives en legislació, ordenació i concessió de recursos i aprofitaments hidràulics quan les aigües discorren per més d'una comunitat autònoma i en legislació bàsica sobre protecció del medi ambient.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

El present Reial decret llei entra en vigor el mateix dia de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 13 d'abril de 2007.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

MINISTERI D'ECONOMIA I HISENDA

7866 *ORDRE EHA/962/2007, de 10 d'abril, per la qual es despleguen determinades disposicions sobre facturació telemàtica i conservació electrònica de factures, que conté el Reial decret 1496/2003, de 28 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament pel qual es regulen les obligacions de facturació. («BOE» 90, de 14-4-2007.)*

Les obligacions relacionades amb l'expedició i la conservació de factures han estat desplegades, d'acord amb les habilitacions legals que preveu el Reial decret 1496/2003,

de 28 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament pel qual es regulen les obligacions de facturació.

Els articles 17 i 18 del Reglament esmentat regulen com s'han de remetre les factures o documents substitutius i, en particular, la tramesa per mitjans electrònics d'aquests documents, i estableixen els procediments mitjançant els quals es pot efectuar aquesta tramesa que, en tot cas, han de garantir l'autenticitat del seu origen i la integritat del seu contingut. Per la seva banda, els articles 19 i següents de la norma esmentada regulen la conservació de factures o documents substitutius i, especialment, l'article 21 regula la conservació d'aquests documents a través de mitjans electrònics. Els articles 18.3. i 21.3 estableixen que el ministre d'Hisenda ha de dictar les disposicions necessàries per al desplegament i l'aplicació del que estableixen aquests articles.

Encara que no els defineixi, quan la norma esmenta les factures o documents substitutius, es refereix als documents originals que contenen les dades que estableix el mateix Reglament. Es tracta, per tant, dels documents que han creat els obligats a expedir-los, tant si els han expedit ells mateixos com si els han expedit els destinataris o tercers que actuen en nom i per compte de qui està obligat a expedir-los.

Per tant, només els originals de les factures i documents substitutius, així com les còpies i duplicats d'aquests originals, tenen el valor com a justificants que la normativa tributària els atorga respectivament, i no tenen aquesta consideració els que obtenen els destinataris sense la intervenció i acceptació de l'obligat a expedir-los, amb les excepcions que preveu aquesta norma, ja que no queda garantida l'autenticitat de l'origen i la integritat del contingut d'aquests documents.

La generalització de l'ús de les telecomunicacions i del correu electrònic per a la tramesa de tot tipus de missatges, inclosos l'enviament de les factures o documents substitutius, fa necessari aclarir la validesa legal dels documents remesos en format electrònic al destinatari i, per tant, s'ha d'acceptar aquesta pràctica com a vàlida en la mesura que, tal com ja s'ha indicat, incorpori mitjans que garanteixin l'autenticitat del seu origen i la integritat dels documents remesos d'aquesta manera.

Si bé fins recentment la signatura electrònica reconeguda per l'Administració tributària era únicament la que gestionava la Fàbrica Nacional de Moneda i Timbre, actualment s'han incorporat al catàleg de certificats electrònics admesos aquells altres que homologa i recull a la seva pàgina web la mateixa Agència Estatal d'Administració Tributària, i tots són admissibles per a la signatura electrònica de factures. No obstant això, aquesta Ordre aclareix que qualsevol altra signatura electrònica avançada, basada en un certificat reconegut i generada mitjançant un dispositiu segur de signatura de les que regula l'article 3.3 de la Llei 59/2003, de signatura electrònica, és plenament vàlida.

Igualment, l'Ordre aclareix els requisits exigibles a les factures electròniques rebudes des de l'estranger que utilitzen una signatura electrònica com a mitjà per garantir l'autenticitat d'origen i la integritat de contingut.

D'altra banda, el Reial decret 1496/2003, de 28 de desembre, atribueix a l'Agència Estatal d'Administració Tributària la competència per autoritzar certes pràctiques sense assignar-la a cap departament en concret. És el cas de les autoritzacions que estableixen els articles 5.4, 18.1.c) i 19.4 del Reglament esmentat. En aquesta Ordre es defineix quin és l'òrgan competent, així com els requisits exigibles i el procediment a seguir en els supòsits esmentats.

L'article 19.1 del Reglament pel qual es regulen les obligacions de facturació estableix l'obligació, segons sigui el cas, de conservar els originals o les còpies dels documents que s'enumeren en el precepte esmentat.